

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 426/26
17.4.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Перић, адвокат из Београда, ул. Браће Рибникар бр.15, против туженог “LDM Group” d.o.o. Београд – Земун, са седиштем у Земуну, ул. Михајла Бандура бр.13, чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из Београда, ул. Вишњићка бр.36, ради исплате, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 159/24 од 25.12.2024. године, исправљене решењем истог суда П1 159/24 од 24.2.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.4.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 159/24 од 25.12.2024. године исправљена решењем истог суда П1 159/24 од 24.2.2025. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 159/24 од 25.12.2024. године, исправљеном решењем истог суда П1 159/24 од 24.2.2025. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада у висини минималне нето зараде за период од јануара 2014. године до јула 2014. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом као у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезан је тужени да на износе из става првог изреке пресуде у корист тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприноса за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом

трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу за рад на терену – иностранству за 129 дана у износу од 50 евра по дану исплати износ од 6.450,00 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.301,75 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, до коначне исплате, док се преко досуђеног износа одбија захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Против наведене пресуде тужилац и тужени су благовремено изјавили жалбе, тужилац побијајући пресуду у ставовима трећем и четвртм изреке, а тужени у односу на ставове први, други и четврти изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу тужиоца.

Допунском пресудом Трећег основног суда у Београду П1 159/24 од 24.2.2025. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име материјалног трошка за ангажовање адвоката за подношење опомене по АТ, исплати износ од 11.250,00 динара, са законском затезном каматом од 12.12.2015. године, па до исплате. Ставом другим изреке одређено је да је ова допунска пресуда саставни део пресуде тог суда П1 159/24 од 25.12.2024. године. Наведена допунска пресуда је достављена парничним странкама и против исте није изјављена жалба.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе тужиоца и туженог неосноване.

У првостепеном поступку, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује жалбама.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је у периоду од 3.1.2014. године до 3.7.2014. године био запослен код туженог на радном месту возача камиона по основу уговора о раду на одређено време. Уговором о раду је предвиђена бруто зарада тужиоца у износу од 23.500,00 динара месечно, а која не може бити мања од минималне зараде, као и право тужиоца на покриће трошкова за потребе исхране и смештаја за рад и боравак на терену у иностранству у висини од 50 евра дневно. Чланом 10 уговора прописано је да се зарада исплаћује једанпут месечно до 20. у месецу за претходни месец на текући рачун. Запослени возачи код туженог су пре поласка на пут добијали потребну документацију, као и новац који је намењен за трошкове на путу, а у који су укључене и дневнице, а потписима су потврђивали пријем наведеног износа. При повратку са пута тужени је вршио обрачун трошкова, а оно што

би преостајало од авансног износа који су добили пре поласка на пут запослени су задржавали за себе. Из налаза и мишљења судског вештака за економско – финансијску област утврђено је да је тужиоцу за 5 месеци исплаћена накнада трошкова за исхрану и смештај за рад и боравак на терену у укупном износу од 5.755,00 евра.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за исплату минималне зараде за спорни период основан применом члана 231 Закона о парничном поступку, јер је на туженом као послодавцу био терет доказивања чињенице да је тужиоцу исплаћена зарада уговорена закљученим уговором о раду, а што тужени у конкретном случају није доказао. Приликом утврђивања да тужиоцу није исплаћен износ минималне зараде првостепени суд је имао у виду да тужени није доставио било какав доказ на основу кога би се могло утврдити да је тужиоцу зарада исплаћена, а какав доказ би представљао обрачун зараде који је послодавац дужан да достави запосленом приликом исплате зараде сходно члану 121 став 1 Закона о раду, као и одредби члана 10 закљученог уговора о раду. Поред тога, код чињенице да је закљученим уговором о раду предвиђено да се зарада исплаћује на текући рачун запосленог, а који начин исплате зарада су својим исказима потврдили сведоци ББ и ВВ доказ о исплати зараде тужиоцу био би извештај из банке који тужени у току поступка такође није доставио. Првостепени није прихватио навод туженог да је тужиоцу зарада исплаћена кроз задржавање преосталог дела дневница када се одбију трошкови које је тужилац имао током пута, с обзиром на то да дневнице представљају варијабилну категорију чија укупна висина зависи од дужине путовања и не представља еквивалент обављеног рада и која је предвиђена Законом о раду

Тужиоцу је досуђена и законска затезна камата применом члана 277 и 324 став 1 Закона о облигационим односима.

С обзиром да је тужбени захтев тужиоца за исплату зараде основан, првостепени суд је закључио да је основан је и захтев за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у смислу члана 2, 3 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, па је одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

У погледу тужбеног захтева који се односи на исплату трошкова за рад на терену – иностранству, првостепени суд је закључио да је исти неоснован, с обзиром на то да је судски вештак у свом налазу и корекцији истог утврдио да је тужиоцу на име спорне накнаде исплаћен износ од 5.755,00 евра, чиме су му у потпуности исплаћени трошкови за рад на терену, а што је вештак утврдио на основу обрачуна позиција са листама трошкова по тури и возилу и пратећом евиденцијом трошкова, из којих је утврдио датум поласка, као и датум повратка возача са пута, па самим тим број дана које је тужилац провео на путу. Имајући у виду наведено, првостепени суд је донео одлуку као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је оценио да је неоснован приговору застарелости потраживања истакнут од стране туженог, имајући у виду да се тужбени захтев односи на новчано потраживање из радног односа где се примењује рок застарелости из члана 196 Закона о раду, те како је тужба поднета 26.2.2016. године, а најстарије потраживање тужиоца је доспело у јануару 2014. године, то није протекао трогодишњи рок

застарелости.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...54/09), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према одредбама члана 111. Закона о раду, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом (став 1.). Ако послодавац и запослени уговоре минималну зараду из става 1. овог члана, послодавац је дужан да ту зараду исплати запосленом у висини утврђеној одлуком из члана 113. овог закона за месец у којем се врши исплата (став 2.).

Према одредбама члана 112. став 1. Закона о раду, минимална зарада се утврђује одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије (у даљем тексту: Социјално-економски савет).

Одредбом члана 118. тачка 3. Закона о раду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за време проведено на службеном путу у иностранству, најмање у висини утврђеној посебним прописима.

Поштујући цитиране одредбе, запосленом за стандардни учинак и пуно радно време не може бити исплаћена основна зарада у вредности нижој од минималне зараде утврђене за исти период одлуком Социјално-економског савета. У конкретном случају, тужени није доказао да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана основна зарада у висини минималне зараде, па је супротно наводима жалбе туженог, првостепени суд правилно применио материјално право када је обавезао туженог да тужиоцу исплати тражене износе по том основу за период од јануара 2014. године до јула 2014. године.

Неосновано се жалбом туженог указује да је тужиоцу исплатио дуговане износе минималних зарада, с обзиром на то да тужени није доказао да је извршио исплату зарада тужиоцу нити преко рачуна у банци нити у исплатом у готовини, имајући у виду да је терет доказивања ових чињеница сходно одредбама члана 231 Закона о парничном поступку био на туженом. Наиме, чињеница да тужени није доставио, односно уопште водио евиденцију о исплатама основне зараде тужиоцу, иако је имао такву обавезу сходно одредбама члана 23 и 24 Закона о евиденцијама у области рада, не може погодовати туженом у погледу утврђивања чињенице да ли је своју обавезу према тужиоцу испунио у целости или делимично. Из истих разлога, терет доказивања чињенице да је зарада исплаћена запосленом је био на туженом, као послодавцу, због чега се не може прихватити навод жалбе туженог да је тужбени захтев неоснован, јер тужилац није доказао висину свог потраживања по том основу.

Наводи жалбе туженог којима се указује да првостепени суд није одлучио посебним решењем о преиначењу тужбе које је учињено поднеском тужиоца од 5.6.2024. године, који је туженом уредно достављен, нису од утицаја на доношење другачије одлуке о жалби, јер је првостепени суд, с обзиром на то да је одлучио о свим тужбеним захтевима тужиоца, очигледно дозволио преиначење тужбе, а одлучивање о тако постављеним захтевима је било целисходно за коначно решење односа међу странкама и није знатно продужило трајање ове парнице, упркос противљењу туженог сходно одредбама члана 199. став 1 Закона о парничном поступку. Недоношење процесног решења којим се дозвољава преиначење тужбе, није утицало на правилност и законитост побијане пресуде, па првостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се указује жалбом туженог.

Такође, правилна је одлука садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је, супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд правилно закључио да је тужени тужиоцу исплатио припадајуће износе девизних дневница, а како је то правилно обрачунато у налазу и мишљењу судског вештака.

Чињеница да је судски вештак обрачун девизних дневница извршио на основу фотокопија евиденција туженог није од утицаја на другачију одлуку, с обзиром на то да тужилац у првостепеном поступку није доказао, нити предложио доказе на околности да наведене евиденције нису веродостојне, а другу евиденцију није доставио.

Неосновани су жалбени наводи о учињеној битној повреди одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде разумљива, а у пресуди су дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Како се ни осталим наводима жалби тужиоца и туженог не доводе у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде у ставовима првом и трећем изреке, то је пресуда у том делу потврђена, како одлука о главном потраживању тако и одлука о законској затезној камати која је у обавезујућем делу заснована на правилној примени одредби члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђена је и одлука о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донета сагласно одредбама чланова 2. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредаба чланова 153. став 2, 154. и 163. Закона о парничном поступку и одговора исходу спора и успеху странака.

Како тужилац и тужени нису успели у поступку по изјављеним жалбама, а трошкови туженог за састав одговора на жалбу нису били нужни и потребни за

окончање парнице, то тужиоцу и туженом у смислу одредаба чланова 153. став 1. и 154. став 1. Закона о парничном поступку не припада накнада трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Из изнетих разлога, применом одредаба чланова 390, и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**